Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 19de Juni 1859.

Aandens Lys og Indflydelse. — Det Ondes Magt. — Villiens Beskaffenhed, osv.

I det Nye Testamente findes følgende Ord, som siges at være udtalte af Frelseren, da han forkyndte sin Lære: „Dersom Nogen vil gjøre hans (Guds) Villie, skal han kjende om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.“ Det er mit bestandige Arbeide at lære de Hellige Livets Vei, og min fornemste Bestræbelse i al min Tale og Prædiken er, at mine Ord maae stemme overeens med Frelserens. Den, der læser Guds Søns Lærdomme og adlyder dem, veed om de ere sande eller falske.

Christus er Verdens Lys, og det oplyser Enhver, der kommer ind i Verden. Intet Menneske er nogensinde bleven født paa denne Jord, uden det har været mere eller mindre oplyst af den Aand og den Indflydelse, som udgaaer fra Guds Throne. Alle Mennesker ere blevne mere eller mindre underviste af Aabenbaringens Aand, og lad mig sige endnu mere: der blev aldrig et Barn født paa denne Jord, uden det ifølge Naturen var begavet med denne Aand; og om vi troe anderledes i saa Henseende, tage vi feil.

Det er en almindelig antagen Læresætning, at Naturen maa underkues, og Naaden indtage dens Plads. Jeg ønsker at underrette Eder om, at det er Natur for et Barn at blive paavirket af Guds Aand. Det er Natur for ethvert Menneske at blive paavirket af en god Aand, og det Onde, som tales om, er den Magt, som Djævelen formedelst Faldet har vundet paa denne Jord. Han fik Magt til at friste Menneskenes Børn, og Ryggesløshed er Følgen af, at de give efter for hans Fristelser, men det ligger ikke i Menneskenes egen Natur. De ere ikke „fødte i Misgjerninger og undfangne i Synd,“ hvad deres Aand, der udgik fra Gud, angaaer. Det er Kjødet, der sigtes til i dette Skriftsted. Hvorfor skulde de da ikke følge den gode Aands Indskydelser? Vi læse om, tale om og troe paa den Aand, der giver Menneskenes Børn Glæde og Fred, som hverken ønsker eller gjør noget Menneske

Fortræd; og den Aand er Evangeliets Aand.

Hvis Menneskene vilde lytte til denne Aands Hvisken, vilde de blive førte ind paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti. Dersom de vilde overvinde Fristelser til det Onde — tvinge Aanden til at seire over Kjødet, vilde de blive Christi Lov underdanige og blive Guds Hellige.

I see forskjellige Onder i Eders Omgivelser, i Eders Familier og i Eder selv. Tilbøieligheden til at gjøre Ondt, til at forstyrre og tilintetgjøre Familiers, Venners og Communers Fred og Lykke, opstaaer ved Fjendens Magt over Kjødet formedelst Faldet. Enhver, der vil lægge Mærke til sit eget Livs daglige Erfaring — som vil give nøie Agt paa sine Ønsker — vil finde, at det store Fleertal foretrækker at gjøre Godt hellere end Ondt, og vilde følge den rette Vei, var det ikke for den onde Magt, hvem de underkaste sig. Ved at handle ilde vil Menneskenes egen Samvittighed fordømme dem. De læres hvad der er Ret, de læse hvad der er Ret, og undertiden hviler Herrens Aand over dem, paamindende dem om hvad der er Ret, og den vilde være hos dem fra deres Barndom af, hvis de ikke gave efter for Fristelser og lod Kjødet faae Herredømme over Aanden, Herren har givet os. Jeg føler mig altid tilskyndet til at opmuntre dette Folk, der kalder sig Hellige, til aldrig at bedrøve denne Aand, som oplyser deres Sind, lærer dem Retfærdighed, lærer dem at elske Gud og deres Næste, samt at gjøre Alle omkring dem godt, lærer dem at fremme Retfærdighed paa Jorden og at overvinde det Onde i dem selv og det Onde, der omgiver dem, saa hurtigt som muligt.

Nogle indbilde sig maaskee og i Virkeligheden troe, at jeg er en Modstander af Størsteparten af Jordens Beboere — af Nutidens religieuse og politiske Partier; men det er ikke Tilfælde. Jeg har ikke imod noget Individ som Menneske. Den Lærdom, jeg forkynder, strider ikke imod nogen Person paa Jorden. Hvad jeg strider imod, er Synd — mod det, som bevirker Ondt i Verden. Jeg tør sige med Bestemthed, at jeg er saa reen som Stjernerne, der funkle paa Firmamentet, med Hensyn til at have imod noget Menneske paa Jorden, endskjøndt mange antage, at, fordi jeg strider imod eller revser deres Synder, jeg derfor har imod dem selv. Men det er ikke saa. Jeg har ingen fjendtlig Følelse i mit Hjerte mod Nogen. Hvis vi nære Hevngjerrighed, Had, Ondskab og en Aand, som tilveiebringer Ondt i vort Indre, ere vi i Forhold dertil undergivne Satans Magt. Men naar jeg siger, at jeg sætter mig imod onde Principer og sammes Udøvelse, er det et Udtryk, jeg betjener mig af, som jeg troer I alle kunne forstaae.

Jeg modsætter mig Mænd og Qvinder, som sige, de troe paa Gud Fader og hans Søn Jesum Christum, og alligevel taler letsindigt om dem. Jeg sætter mig især imod en uredelig Aand, ligemeget om den findes i dette Samfund eller i Verden; ligeledes imod Bedrageri og ond Tale. Forstaae mig nu rigtigt, saaledes som jeg mener det. Om jeg skulde høre en Mand forsvare de vildfarende Principer, han har indsuget ved sin Opdragelse, og jeg begyndte at tale mod disse Principer, vilde Nogle maaskee troe, at jeg talede imod Manden, medens jeg i Virkeligheden kun strider imod ethvert ondt og falsk Princip, han fremsætter. Hans Oprigtighed og Moralitet kan derfor gjerne være god saa langt den strækker sig.

Tusinder og Millioner i den christne Verden ere ligesaa nær Sandheden, som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jorden, hvad moralsk, christelig Opførsel angaaer. Jeg kunde finde Mange her i vort Samfund, hvilke føre et saa moralsk

Liv, som noget Menneske kan. Er der noget Mere, som er af Nødvendighed og Vigtighed? Ja: — at leve saaledes, at de kunne have Sandheds-Aandens Lys stadigen hos sig Dag efter Dag, saa at I, naar I høre Sandheden, kunne kjende den, ligesom I kjende en god Vens Ansigt, og forstaae enhver Tilkjendegivelse af vildfarende Principer.

Jeg formaner Israels Ældster Dag for Dag, naar jeg har Leilighed dertil, til at leve efter deres Religion — at leve saaledes, at den Hellig-Aand kan være deres bestandige Ledsager, og da ville de blive udrustede med de fornødne Evner til at være Dommere i Israel, til at være Biskopper, præsiderende Ældster, Høipræster og som Guds Mænd, der kunne tage deres Familier og Venner ved Haanden og lede dem fremad paa Sandhedens og Dydens Vei og tilsidst ind i Guds Rige. Lad mig nu sige Eder, I Sidste-Dages Hellige, at ikke Alle af Eder benytte Eders Privilegier retteligen, og naar jeg seer eller hører om Splid, Uenighed, Uorden, daarlige Følelser, slet Opførsel, veed jeg, at man ikke lever overeensstemmende med sin Bekjendelse. Hvorfor hæve vi os ikke over al Mistro og over Satans Herredømme? Dette er vort Privilegium.

Hvad Moralitet angaaer lever Millioner af Jordens Indbyggere efter det bedste Lys, de have — efter den bedste Kundskab, de have. Jeg har ofte sagt, at de ville faae Løn efter deres Gjerninger; og Alle, som leve efter de bedste Principer, de eie, eller som de kunne forstaae, ville erholde Fred, Herlighed, Trøst, Glæde og en Krone, der langt overgaaer, hvad de forvente. De skulle ikke fortabes.

Jeg var særdeles tilfreds med en Bemærkning, som Hans Velærværdighed Mr. Vaux — den Herre, der nylig talte — gjorde, nemlig, at Skræk for Herren aldrig kunde, eller aldrig burde ifølge Tingenes Natur, bringe Menneskene til Omvendelse. De iblandt Eder, der ere bekjendte med Verdenshistorien, betragt Nationernes Vandel; og naar bevirkede vel Tyranniet Omvendelse? Aldrig. Det afstedkommer Forbrydelser. Naar der gjøres Indgreb i Menneskenes Rettigheder, og man vil tyrannisere dem, ere de rede til at reise sig i deres Magt og erklære: „Vi ville gjøre som vi selv behage, og ville lade Eder vide, at vi ville have vore Rettigheder og Institutioner ubeskaarne.“ Tyranniet kan have Magt til at halshugge dem, hænge dem eller sende dem til Fængsel; men bestemte, charakteerfaste Mænd ville have deres egen Villie.

Med mindre en Regent har Præstedømmets Myndighed, kan han aldrig styre Folkets Sind og vinde deres ubegrændsede Tillid og Kjærlighed. For at tydeliggjøre hvad jeg mener, skal jeg fortælle en Anecdot. En ung Mand traadte ind i den geistlige Stand, men erfarede snart, at han ikke kunde styre Folkets Sind. Han vendte derfor om og begyndte at studere Medicin, og opdagede snart, at det Ondes Magt havde forledet Folket til at tage mere Omsorg for deres Legemer end for deres Sjæle; men denne Forretning gav ham ikke den Indflydelse, som han ønskede; thi han fandt, at Folkets Villie var deres Første og Fornemste. Han studerede derefter Lovkyndighed, og da kunde han udøve al den Indflydelse han ønskede, thi deres Villie vilde de tilfredsstille og gav den Fortrinet for baade Sjæl og Legeme. Man kan ikke undertrykke Menneskeslægtens ubetvingelige Villie. Jeg har kjendt Børn, der ere blevne pidskede og mishandlede, saa man skulde troe, de vare slaaede reent fordærvet, og dog har man ikke kunnet bøie deres Villie. Hvorledes kom den der? Gud organiserede os til at blive aldeles uafhængige, og Villien, jeg taler om, har han nedlagt i os; og ethvert Fornuftvæsens

Aand er skabt for at blive uafhængig i Forhold til dens Evner; derfor skal den underviſes, ikke tvinges.

I kunne ikke bøie eller underkue Villien med een Gang. Den paavirkes og ledes mere eller mindre af det Onde, der boer i Kjødet, men ikke i Aanden, hvorfor den Unge maa belæres om Godt og Ondt, saa at, naar Ansvarligheds-alderen kommer, den selv kan vælge. Vinder det Onde da Indflydelse, begynder det at byde og regjere over Aanden, Gud har givet Mennesket.

Apostlerne og Propheterne sige, idet de tale om vort Slægtskabsforhold til Gud, at vi ere Kjød af hans Kjød og Been af hans Been. (Eph. 5, 30.) Gud er vor Fader og Jesus Christus er vor ældre Broder, og begge ere vore evige Venner. Dette er en bibelsk Lærdom. Vide I, hvilket Slægtskabsforhold I indtage til dem? Christus har seiret, og nu er det os, der skulle seire, paa det vi kunne blive Guds kronede Arvinger og Christi Medarvinger.

Min Formaning til de Hellige er altid: fly det Onde. Vi ønske at see Guds Rige i hele dets Fylde paa Jorden; og hvo, der seer det, vil see et Reenheds Rige, et Helligheds Rige, et Folk iført Kraft fra det Høie — Guds Kraft; og Synden vil blive beseiret, og denne uafhængige Organisation vil blive underkastet, hvad vi kalde Christi Lov, hvilken er det evige Livs Lov. Naar vi tale om Christi Lov, tale vi om den som den Kraft, der sammenholder Elementerne i deres Organisationer.

I læse om den første og anden Død. Vi ere Dag for Dag Dienvidner til Legemets Opløsning; men der er ogsaa en anden Død. Om Nogen efterlever Christi Lov, saaledes som den er fremsat i Bibelen, Mormons Bog og i alle Guds Aabenbaringer, der ere givne fra Adams Dage indtil nu, vil hans Vandel sikkre ham et evigt Liv. Det vil ikke frelse noget Legeme fra Døden, thi det er forordnet af den Almægtige, at Kjødet skal døe. De ville blive rensede, luttrede, helliggjorte og bragte ind i et celestialt Rige, formedelst Legemets Renselse ved at gaae tilbage til Støvet. Synden er kommen ind i Verden, og Døden formedelst Synden, saaledes har Døden trængt sig gjennem til alle Mennesker, og der er ingen Undtagelse — de maae Alle undergaae denne Forandring.

Man kan anføre, at Enoch og hans hellige Stad optoges til Himmelen, at Elias optoges levende, og at den almindelige Tro er, at Moses døde ikke; men desuagtet ville de, tidligere eller sildigere hjemfalde til Dommen, udtalt over alle Mennesker. De maae undergaae denne Forandring for at blive beredte til at træde ind i Guds, vor Faders celestiale Rige.

Det er tillige forordnet af den Almægtige, at Aanderne, idet de paatage sig Legemer, skulle forglemme Alt, hvad de tidligere vidste, thi ellers kunde deres Tilværelse her ingen Prøvestand være for dem — de kunde ellers ikke faae Leilighed til at prøves i Mørkets og Fristelsens Rige, hvorved de kunde vise sig værdige til en evig Tilværelse. Den største Gave, Gud kan tildele Menneskene, er det evige Liv, det er at give Menneskene Magt til at bevare deres Væsens Organisation, frembragt af Herren.

Naar Menneskets Aand med dens Villie og Tilbøieligheder kommer fra Himmelen og træder ind i Tabernaklet, er den reen som Englene. Det aandelige Væsen fra de evige Verdener gaaer ind i sit Legeme paa den Tid, Fosteret faaer Liv, og glemmer Alt, hvad det forhen vidste. Det stiger ned under alle Ting, ligesom Jesus gjorde. Alle Væsener, der skulle krones med Herlighed og evige Livs Kroner, maae i deres Barndoms Svaghed, hvad deres Prøver angaaer, begynde deres Prøvelsestid; de maae gaae ned under alle Ting, for at kunne stige op over alle Ting. Intet

Barn kan fødes af en Qvinde i en mere hjælpeløs Tilstand end Tilfældet var med Jesus Christus; dog voxede han i Viisdom og Forstand i den Grad, at han endog i sin Barndom kunde forbløffe de Skriftkloge og Lærde med sine Spørgsmaal og Svar. Hans Aandsevner udvikledes hurtigt, thi han var Søn af Faderen, der boer i de evige Boliger, og var istand til at annamme Evighedens Viisdom hurtigere end vi. Men vi ere istand til at skye ethvert Onde, dersom vi lytte til Guds Aands sagte Hvisken i vort Indre og følge de hellige Principer, der udstromme fra Kilden for al Forstand.

Søg Lys og Viisdom af Eders ganske Hjerte, mine Brødre og Søstre, at I kunne blive beredte til at vedligeholde Eders organiserede Væsen, hvilket er Guds største Gave, Gud velsigne Eder! Amen.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

For faa Aar siden, da jeg foer op ad Øvre Missisippi om Efteraaret og der var Lavvande i Floden, var jeg nødt til at reise over Land for at passere forbi Strømningerne og Vandfaldene. Min Vei laae gjennem en halvvild Egn, et smukt Strøg af Iowa, hvis uordnede Tilstand med Hensyn til Besiddelsen af Jordlodderne havde gjort det til et Tilflugtssted for Falskmyntnere, Hestetyve og andre Lovovertrædere. Jeg havde forladt Dampbaaden ved Keokuk ved Foden af det Nedre-Fald, for at leie en Vogn, og for at indtage Levningerne af et alt andet end reenligt Maaltid, som Fluesværmene, der opfyldte Localet, gjorde mig stridigt. Herfra til det Sted, hvor Floden atter igjen blev dyb og seilbar, trættede3 mit Øie ved overalt at see smudsige, omstreifende og orkesløse Colonister, og et forsømt og uopdyrket Land.

Jeg var just stegen opad den sidste Bakke paa min Landreise, da et Landskab af modsat Udseende behageligt overraskede mit Øie. Halvt omsluttet ved en Bøining af Floden laae en smuk Stad, belyst af den glimrende Morgensol. Dens lyse, nye Boliger, omgivne af grønne, skyggefulde Haver, laae terrasseformigt op ad en prægtig, kuppelformet Høi, hvis Isse prydedes af en ædel Tempelbygning med et høitragende Taarn, hvis Spiir straalede i Hvidt og Guld. Staden syntes at bedække flere engelske Mile og hiinsides samme udstrakte sig i Baggrunden et bølgende, skjønt Land, afvexlende med Ager og Eng. De umiskjendelige Kjendetegn paa Industri, Foretagelsesaand og Civilisation overalt gav Prospectet en slaaende og henrivende Skjønhed.

Det var naturligt, at jeg følte Drift til at besøge en saa indbydende Egn; hvorfor jeg leiede en Baad, roede over Floden samt lagde til ved Stadens fornemste Landingsplads. Ingen mødte mig der. Jeg saae mig omkring, men kunde hverken opdage Nogen, eller høre Nogen bevæge sig, endskjøndt Stilheden var saa

stor, at jeg kunde høre Fluernes Summen og Vandets Skvulpen mod den lave Strandbred. Jeg vandrede gjennem de øde Gader. Det var som om Staden laae i en dyb Søvn, af hvilken jeg næsten frygtede for at vække den; thi det var tydeligt, at den ikke havde sovet længe. Endnu havde ikke Græsset voxet op paa de brolagte Veie. Regnen havde ikke endnu fuldelig udslettet Sporene af Menneskenes Fodtrin.

Jeg gik aldeles uhindret omkring. Jeg steg ind i de tomme Værksteder, Reebslagerbaner og Smedier. Spinderens Hjul snurrede ikke; Snedkeren havde forladt Høvlebænken og Spaanerne, og det ufuldendte Vindue med sine Karme. Frisk Bark laae i Garverens Kar, og nylig kløvet Brænde stod opstablet ved Bagerens Ovn. Smedens Esse var kold; men Kulhoben og Afkjølingsposen og det krogede Vandhorn var der, just som om han blot havde forladt det for Helligdagen. Ingen Arbeider saae ud nogensteds for at erfare mit Ærinde. Om jeg ogsaa gik ind i Haverne og slog Havelaagen med Bulder i efter mig, oprykte Blomster, eller larmede med Kjeden i Brønden, idet jeg trak Spanden op for at faae en Drik Vand, eller jeg slog med min Stok mod de høivoxne Georginer og Solsikker, eller jeg rendte over Bedene for at finde Agurker og Kjærlighedsæbler — Ingen raabte til mig fra noget aabent Vindue, og ingen gjøende Hund sprang frem for at gjøre Alarm. Jeg kunde have antaget, at Beboerne havde gjemt sig i Husene, men Dørene vare utillaasede; og da jeg tilsidst forsigtigt traadte ind i dem, fandt jeg den kolde, hvide Aske paa Ildstederne, og jeg gik vaersomt paa Taaspidserne i de tomme Værelser, ligesom man gjør paa et Kirkegulv for ei at vække en forstyrrende Gjenlyd.

Ved Udkanten af Staden var Begravelsespladsen. Men ingen Paaskrift antydede, at der havde hersket nogen ødelæggende Pest; ei heller var den meget forskjellig fra andre protestantiske Kirkegaarde i Amerika. Nogle af Gravhøiene vare beklædte med Grønsvær, og Gravstenene nylig satte, hvilket kunde sees af de friske, sortglindsende Indskrifter.

Paa den anden Side af Kirkegaarden udbredte Markerne sig i alle Retninger med det gule, modne Korn, der raadnende laae paa Jorden da Ingen fandtes, som kunde tage Vare paa den rige Afgrøde. Saa langt Øiet kunde naae udstrakte disse Marker sig; ogsaa de syntes indlullede i Søvn af Efteraarets disige Luft.

Kun to Dele af Staden syntes at indgyde Sindet Aarsagen til denne hemmelighedsfulde Forladthed. Den sydlige Forstads Huse, der vendte ud til Landet, viste ved deres splintrede Træværk og nedstyrtede Vægge, at de nyligen havde været udsatte for en ødelæggende Kanonade. Ligeledes i og omkring det prægtige Tempel, hvilket havde været Hovedgjenstanden for min Beundring, bivouaquerte bevæbnede Mænd, omgivne af deres opstablede Geværer og Feltstykker. De anholdt mig og opfordrede mig til at gjøre Rede for, hvem jeg var, og hvorledes jeg kunde have den Djærvhed at sætte over Vandet uden skriftlig Tilladelse fra deres Anfører.

Endskjøndt disse Mænd vare meer eller mindre berusede, syntes de dog, efter at jeg havde erklæret mig som en fremmed Reisende, ivrige for at vinde min gode Mening. De fortalte mig Historien om den øde Stad, at den havde været en anseelig Manufactur- og Kjøbstad, beboet af over 20,000 Indvaanere; at den havde ført Krig med dem i flere Aar, og at det endelig var lykkedes at overvinde dem nogle Dage før min Ankomst, i en Kamp, holdt udenfor den ruinerede Forstad; og derefter havde de drevet dem ud med Bajonetspidsen. Forsvaret havde været haardnakket, men blev svagere efter en tre Dages Bom-

bardement. De gjorde sig storligen til af deres Tapperhed, især i sidstnævnte Slag, som de kaldte det; men jeg opdagede, at de vare ikke af een Mening med Hensyn til visse Bedrifter, som havde udmærket det; hvoraf een var, som jeg erindrer, at de havde ihjelslaget en Fader og hans femtenaarige Søn, som ikke havde boet længe i Staden, og hvem de indrømmede havde en pletfri Charakteer.

De ledsagede mig ogsaa indenfor de massive, med Skulpturarbeide smykkede Mure af det besynderlige Tempel, i hvilket, som de sagde, de fordrevne Indvaanere pleiede at helligholde deres vanhellige Gudsdyrkelses hemmelighedsfulde Skikke. De udpegede særskilt for mig visse figurlige Fremstillinger i Bygningen, hvilke, eftersom de havde været særegne Gjenstande for en overtroisk Ærbødighed, de havde som en Pligtskyldighed med ufortreden Flid besudlet og vanziret, og derved gjort ukjendelige. De havde endvidere bemærket Beliggenheden af visse Altere og forskjellige skjulte Kammere, og i eet af dem var en dyb Brønd, indrettet, som de troede, i en forfærdelig Hensigt. Desforuden førte de mig hen for at see et stort og dybt udmeislet Marmorkar eller Basin, hvilende paa tolv Oxer, ogsaa af Marmor, udhugne i naturlig Størrelse, og hvorom de fortalte nogle romantiske Historier. De sagde, at de bedaarede Mennesker, hvoraf de Fleste vare Emigranter, komne langveis fra, troede, at deres Gud bifaldt deres Modtagelse her af Gjenfødelsens Daab som Stedfortrædere for deres Beslægtede og Kjære i de Lande, hvorfra de vare komne. I dette Basin „stege Forældre ned i Vandet“ for deres afdøde Børn, og Børn for deres Forældre, Enker for deres hensovne Mænd, og Unge for deres Forlovede. Saaledes kom denne „store Døbefont“ til at forene sig med Erindringen om deres kjære Hedengangne, og var derfor af alle Ting i Bygningen den Gjenstand, til hvilken de fæstede den største Grad af deres afgudiske Kjærlighed. Derfor havde Seierherrerne ogsaa saa flittigen vanhelliget den ved et vist Brug, at Værelset, hvori den stod, var bleven altfor modbydeligt til at opholde sig i. De tillode mig ogsaa at stige op i Taarnet for at see, hvor det var bleven ramt af Lynet Søndagen før, og for at tage en Udsigt i Øst og Syd over ødelagte Agerfelt, liig dem jeg havde seet nær Staden, udstrækkende sig, indtil de tabte sig i det Fjerne. Her i den rene Dags Aasyn, nær Mærkerne af Guds Vrede, som den udsendte Lynild havde afstedkommet, laae Levningerne af Føde, Brændeviinskruse og itubrukne Drikkekar, tilhørende Seierherrerne, tilligemed en Stortromme og en Dampbaads Signalklokke, hvis Brug jeg sideneſter erfoer med Smerte.

Dagen var gaaet under, da jeg blev færdig til at vende tilbage over Floden. Vinden var opvaagnet efter Solens Nedgang, og Vandet slog over i min lille Baad, hvorfor jeg satte Forstavnen høiere op ad Floden end det Punkt, jeg havde sat over om Morgenen, og landede hvor et svagt Lysskjær indbød mig at styre efter.

Her imellem Skræppeblade og Siv, kun beskyttede af Mørket, under aaben Himmel, stødte jeg paa en Skare af flere hundrede levende Væsener, hvis urolige Slummer paa Marken forstyrredes af mine Bevægelser.

Passerende forbi disse paa min Vei til Lyset, fandt jeg, at det kom fra et Talglys i en tragtformig Papiirsskjærm, saaledes som det bruges af Æble- og Nøddesælgelſker paa Gaderne, hvilket kastede sit flagrende Skin paa de udtærede Træk af en Mand, som laa i det sidste Stadium af en heftig Feber. De havde gjort deres Bedste for ham. Over hans Hoved var Noget, som lignede et Telt, dannet af et Lagen eller to, og han hvilede

paa en gammel Straamatras med en Sophapude under Hovedet. Hans gabende Mund og brustne Oine viste hvor kort Tid han skulde nyde disse Beqvemmeligheder; endskjøndt en af Sorg forvirret og urolig Person, maaskee den Døendes Kone, syntes at samle Haab ved Tid efter anden at nøde ham til at synke smaa Mundfulde af det lunkne Flodvand fra en forbrændt og buglet Tin-Kaffekande. De, som forstode bedre, havde forsynet ham med den Medicin, som passede bedre — idet en gammel, skaldet Mand, hvis Lader viste, at han var fortrolig med Dødsscener, mumlede i Patientens Øre, saa længe jeg var der, en monoton og melankolsk Bon, hvormed blandede sig Hikken og Hulken fra to Smaapiger, som sadde udenfor paa et Stykke Drivved.

Skrækkelig var i Sandhed disse fordrevne Væseners Lidelser. Forkuede og plagede af Solhede og af Kulde, eftersom Dag og Nat afvexlende slæbte sig hen, vare de næsten Alle meer eller mindre lidende af Sygdom. De vare der, fordi de havde intet Hjem, intet Hospital, intet Fattighuus, ingen Venner at tye til. De kunde ikke tilfredsstille deres Syges svage Krav; de havde ikke Brod til at stille deres Børns afbrudte Hungersraab. Modre og spæde Børn, Døttre og Bedsteforældre, alle vare lige, alle vare bedækkede med Laser, endog manglende Tæpper til at lægge over dem, som Feberkulden rystede indtil Marven.

Disse vare **Mormoner,** nær ved at omkomme i Lee County, Jowa, i den 4de Uge af September 1846. Staden var **Nauvoo** i Illinois.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Nyheder fra Utah. (Fra „Millen. Star.")

Vi have just modtaget de tre første Nummere af „The Mountaineer," (Bjergbeboeren) en Avis nyligen paabegyndt i Saltsøstaden som et Organ for Literatur, Politik, osv. Det udgives af vore gamle Venner Blair, Ferguson og Stout; og idet vi dømme efter disse Mænds Talenter og Dygtighed, og Indholdet af de os foreliggende Nummere, troe vi, at denne Avis vil gjøre meget Godt ved at rette vildfarende Meninger, understøtte Sandhed, blotte Løgn og Ondskab, og give Verden en sand og rigtig Fremstilling om Utah og dets Anliggender. Vi gratulere Udgiverne og ønske dem af ganske Hjerte al mulig Held i deres roesværdige Foretagende.

Vi have ogsaa modtaget „Deseret News" indtil den 14de Septbr.; ligeledes Breve fra Præsident Brigham Young og Andre. Nyhederne ere i det Hele taget opmuntrende. Armeen formindskes gradviis. Det Pak, som fulgte Armeen, begynder at føle, at Zion ikke er Stedet for dem, og de drage bort efterhaanden, som de kunne faae Midler. De Helliges Helbred er i Almindelighed god. De Oprigtige af Hjertet glæde sig i Sandheden, og samle Styrke og Viisdom fra Forsynets Styrelse med dem; medens de Frygtagtige, Vantroe og Hyklerne flye bort fra Zion, og opsøge sig Hjem iblandt mere ligeartede Aander, og derved velsignes og trives Guds Kirke og Rige i Bjergene.

Alle Emigrant-Compagnier ere allerede ankomne; de have havt en særdeles lykkelig Reise, og vare vel tilmode ved Ankomsten.

Det berettes ogsaa, at et Antal Ælster skulde sendes ud paa Missioner dette Efteraar; nogle til Amerika, nogle til Europa og nogle til Syd-Afrika. Dette bebuder en gunstig Fredstid for Zion, og vi ville med Glæde hilse vore Brødre velkomne paa disse Kyster.

Da Haandkarre-Emigranternes Ankomst til Saltsøstaden blev bekjendt, strømmede Tusinder af Indvaanerne dem imøde, og de bleve ledsagede ind med to Musikcorpser; og droge gjennem de med Tilskuere opfyldte Gader til den store Union Sqare (Enighedspladsen), og bleve der budne velkomne af de jublende Skarer, som i Masser havde fulgt dem eftersom de togede igjennem Staden. Rigelige Forsyninger af alle Slags Levnetsmidler bleve bragte Emigranterne ved Districts-Biskoppernes Forsorg. Modtagelsen var i Sandhed rørende, og de ankomne Hellige bleve snart udspredte og gjestfrit optagne i deres Beslægtedes, Venners og Bekjendtes Boliger.

Det næste Compagni, som kom ind, var Vogntoget, der bestod af 387 Personer, 66 Vogne og 415 Qvæghoveder.

Desuden vare flere mindre Compagnier af Hellige ankomne i Løbet af August Maaned.

Kirkens Vogntog, under Opsyn af Ælste H. D. Haight (Søn af Ældste H. C. Haight) og Biskop Kesler, var ogsaa ankommet, og medbragte forskjellige Slags Handelsvarer og Maskinerier, hvoriblandt Papir, Typer, osv. til „Deseret News“ Trykkeri, 3 Sukkermøller, 2 Spiger- og Søm-Maskiner og 1 Knap-Maskine; alle-sammen nyttige og nødvendige Ting.

Andre Tog med Kjøbmandsgods vare ogsaa ankomne, saa at der for Nærværende er Overflod af alle Ting.

Et nyt Settlement er bleven begyndt ved Canalfloden i San Pete County og kaldes „Lille Danmark,“ beliggende 8 engl. Mile fra Ephraim, 6 fra Mount Pleasant (det behagelige Bjerg) og 6 fra Moroni. Anledning til fortrinlig Agerdyrkning siges at være saa god, at den neppe overtræffes af noget andet Strøg i Territoriet, hvorfor man troer, at der snart vil fremspringe en blomstrende Landsby.

Mais-Afgrøden i Aar er bleven rigere end i noget af de foregaaende Aar, og vil erstatte Hveden, hvor den ikke har staaet godt. Kartoffelhøsten er ogsaa god.

Et Steenkulsleie er nyligen bleven opdaget ved Weberfloden, omtrent 40 engl. Mile fra Saltsøstaden. William H. Kimball har bragt ind i Staden et Læs Steenkul fra nævnte Leie, og de ere til Eftersyn hos ham. Kullene ere blevne prøvede af de meest erfarne Smede i Staden, og erklærede for gode. Man har anslaaet, at Kullene ville kunne leveres billigere i Staden end Ved, hvilken er besværlig at faae ned fra Bjergene.

Med den sidste østlige Post ankom hid Lord Grosvenor, Søn af Marquien af Westminster, fra England paa sin Tour til Californien og videre til China. Lorden var i ypperlig Helbred, og syntes meget tilfreds med Landskaberne her i Bjergene. Han havde en fri og utvungen Samtale med „Mormon-Authoriteterne,“ og og vi formode, at den ædle Lord, ved hvad han saae og hørte, blev overbeviist om, at man ikke aldeles kan stole paa „Bladenes Correspondent-Artikler.“ Ved Til-

bagekomsten til Fædrelandet vil Lordens Besøg her udentvivl give ham Stof til mange interessante Samtaler.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 60.)

Tro paa Jesum Christum.

Bibelen. Rom. 10, 8. 9. „Det er Troens Ord, som vi prædike; thi dersom Du bekjender den Herre Jesum med din Mund, og troer i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal Du blive salig."

Joh. 3, 15. 16. 18. 36. „Paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." „Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." „Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt; thi han haver ikke troet paa Guds eenbaarne Søns Navn." „Hvo, som troer paa Sønnen, haver et evigt Liv; men hvo, som ikke troer paa Sønnen, skal ikke see Livet, men Guds Vrede bliver over ham."

Joh. 6, 40. 47. „Det er hans Villie, som mig udsendte, at hver den, som seer Sønnen, og troer paa ham, skal have et evigt Liv; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag." „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: hvo, som troer paa mig, haver et evigt Liv."

Joh. 11, 25. 26. „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen. Troer Du dette?"

Joh. 20, 31. „Men dette er skrevet, paa det at I skulle troe, at Jesus er Christus, den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn."

Han haver givet dem, der troe paa hans Navn, Magt til at blive Guds Børn. (Joh. 1, 12.) De, der ikke ville troe, at jeg (Christus) er den, jeg er, skulle døe i deres Synder. (8, 24.) Hver den, som troer paa Christus, skal ikke blive i Mørket. (12, 46.) „Troer paa Gud, og troer paa mig." (14, 11.) „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse." (14, 12.) Faderen elsker dem, der troe, at Christus er udgangen fra Gud. (16, 27.)

Ap. Gj. 3, 16. „Troen paa hans Navn haver givet denne Mand fuldkommen Helbredelse for Alles Øine."

Ap. Gj. 10, 43. „Hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn."

Ap. Gj. 16, 31. „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig."

Rom. 3, 25. „Hvilken Gud haver fremstillet til en Naadestol formedelst Troen paa hans Blod."

Rom. 9, 33; 10, 11; 1 Petr. 2, 6. „Hver den, som troer paa ham, skal ikke beskjæmmes."

Gal. 3. 26. „I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen paa Jesum Christum."

Eph. 1, 15. 16; Col. 1, 3. 4; 2,

5. „Jeg glæder mig, idet jeg seer Eders Tro paa den Herre Jesum Christum."

1 Joh. 3, 23. „Og dette er hans Bud, at vi skulle troe paa hans Søns Jesu Christi Navn."

1 Joh. 5, 1. 4. 5. 10. 13. „Hver den, som troer, at Jesus er Christus, er født af Gud, overvinder Verden, haver dette Vidnesbyrd i sig selv og haver det evige Liv."

Mormons Bog. (Side 559.) Moroni 7, 2. 3. „Thi Alt, hvad der indbyder til at gjøre Godt, og overtaler til at troe paa Christum, er udsendt ved Christi Kraft og Gave; hvorfor I kunne vide med en fuldkommen Kundskab, at det er af Gud; men hvad der overtaler Mennesket til at gjøre Ondt, og til ikke at troe paa Christum og fornegte ham, og ei tjene Gud, det maae I vide med en fuldkommen Kundskab at være af Djævelen, thi paa denne Viis virker Djævelen: han overtaler intet Menneske til at gjøre Godt, end ikke eet; ei heller gjøre hans Engle; ei heller gjøre de, som hengive sig til ham. — — — Og saaledes begyndte Menneskene at øve sig i Tro paa Christum, ved Engles Tjeneste, og ved hvert Ord, som udgik af Guds Mund; og saaledes toge de ved Tro fat paa alt Godt; og saaledes var det indtil Christi Komme. Og efter at han var kommen, bleve Menneskene ogsaa salige ved Tro paa hans Navn; og formedelst Tro bleve de Guds Børn. Og saa sandt som Christus lever, talede han disse Ord til vore Fædre, sigende: Hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, der er Godt, i Tro, troende, at I skulle faae, det, see, det skal gives Eder. Mine elskelige Brødre! ere Mirakler da ophørte, fordi Christus er opfaren til Himmelen og sidder hos Guds høire Haand, for af Faderen at gjøre Fordring paa den Naade, som han har til Menneskenes Børn? thi han har gjort Naaden Fyldest, og han tilegner sig alle dem, som troe paa ham; og de, som troe paa ham, ville holde fast ved alt Godt. Saaledes taler han Menneskenes Børns Sag; og han boer evindeligen i Himmelen. — — — Og ved at gjøre saaledes bereder den Herre Gud Veien, saa at de øvrige Mennesker kunne faae Tro paa Christum, at den Hellig-Aand kan faae Rum i deres Hjerter, efter dens Kraft; og paa denne Maade tilveiebringer Faderen de Pagter, som han har gjort med Menneskenes Børn. Og Christus har sagt; Dersom I ville troe paa mig, skulle I have Magt til at gjøre Alt, hvad der er gavnligt, i mig. Og han har sagt: Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, og haver Tro paa mig, at I maae vorde salige."

2 Nephi 12, 11. (Side 110.) „Herren gjør ikke Pagt med Nogen, uden med dem, som omvende sig og troe paa hans Søn, som er den Israels Hellige."

2 Nephi 6, 9. (Side 73.) „Alle Mennesker maae omvende sig og blive døbte i hans Navn, med fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige."

2 Nephi 11, 2. (Side 97.) „Alle de, som troe paa hans Navn, skulle blive salige."

2 Nephi 11, 6. 7. (Side 98.) „Vi arbeide flittigen paa at bringe vore Børn, som og vore Brødre, til at troe paa Christum."

2 Nephi 11, 8. 9. (Side 99.) „Den rette Vei er, at troe paa Christum."

2 Nephi 11, 12. (Side 100.) „Joder og Hedninger maae nødvendigviis overbevises om, at Jesus er Christus, den evige Gud."

2 Nephi 15, 2. (Side 115.) „Tro paa Christum."

Jacob 1, 1. (Side 117.) „Derfor vilde vi ønske til Gud, at vi kunde

overtale alle Mennesker til at troe paa Christum."

Mosias 1, 14. (Side 153.) „Syndsforladelse og Frelse kommer ikke uden ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum."

Helaman 3, 5. (Side 417.) „Alle de, der ville see til Guds Søn i Tro og med en angergiven Aand, skulle leve, ja et Liv, som er evigt."

Helaman 5, 2. (Side 428.) „Intet kan frelse dette Folk, uden Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum."

Helaman 5, 5. (Side 431. „Guds Søn kommer for at forløse alle dem, der troe paa hans Navn."

Nephi 4, 8. (Side 458.) „Saa mange, som have annammet mig, dem har jeg givet Magt til at blive Guds Børn."

Nephi 5, 8. 9. 10. (Side 463.) „Hvo, som troer paa mig og bliver døbt, skal blive salig; og hvo, som ikke troer paa mig, og ikke bliver døbt, skal fordømmes."

Nephi 9, 12. (Side 484.) „Hvo, som ikke vil troe paa Jesu Christi Ord, skal blive udryddet af hans Pagtes Folk."

Mormon 3, 4. (Side 514.) „Vider, at I maae omvende Eder og troe paa Jesum Christum, ellers kunne I ikke vorde salige."

Moroni 7, 4. (Side 560.) „Thi ifølge Christi Ord kan intet Menneske blive saligt, uden ved Tro paa hans Navn."

Pagtens Bog. (Side 6, 5. 6.) „Derfor hengav den almægtige Gud sin eenbaarne Søn, som det er skrevet i de Skrifter, der ere givne angaaende ham. Han leed Fristelser, men agtede dem ikke; han blev korsfæstet, døde, og opstod igjen den tredie Dag, og opfoer til Himmelen, at sidde hos Faderens høire Haand, at regjere med almægtig Kraft efter Faderens Villie, paa det at saa mange, som vilde troe og lade sig døbe i hans hellige Navn, og udholde i Troen indtil Enden, skulde blive salige. — — — Og vi vide, at alle Mennesker maae omvende sig og troe paa Jesu Christi Navn, og tilbede Faderen i hans Navn; og udholde i Troen paa hans Navn indtil Enden, ellers kunne de ikke blive salige i Guds Rige."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 62.)

Under samme Dato underrettede General Atchison i en Skrivelse fra Hovedqvarteret i Richmond Gouverneuren om, at han ifølge Borgernes Forlangende og Districtsdommerens Raad havde udcommanderet fire Compagnier paa 50 Mand hvert af Militsen i Clay County og en lignende Styrke fra Ray County, samt givet Ordre til, at 400 Mand skulde holde sig færdige, om fornødiges, hvilke Alle skulle være tilhest, bevæbnede som Skarpskytter, med Undtagelse af et Compagni Infanteri. Tropperne ville øieblikkelig begive sig til Ophidselsens og Oprørets Skueplads.

Omtrent paa denne Tid kom 60 eller flere af Pøbelen til De Wit og advarede Brødrene om at forlade Stedet.

Torsdagen den 13de. Leiren reiste til Bolivia, 12 Mile. Broder Thortons Barn døde om Aftenen og blev begravet om Morgenen den 14de.

Fredagen den 14de. Leiren passerede gjennem Springfield, som man forventer snart vil blive Hovedstaden i Illinois istedetfor Vandalia. Megen Opposition lagdes for Dagen i Springfield i haarde og uretfærdige Bemærkninger mod Joseph Smith og Kirken, ledsagede af Haanlatter. Koldfeber er den herskende Sygdom paa dette Sted. Tørken vedbliver, Vandet i Brøndene staaer meget lavt, og mange Kilder ere aldeles udtørrede. Mange Familier fandt Stoppesteder før de naaede dertil.

Leiren har til sine Tider knapt om Fødemidler, baade for Mennesker og Dyr, og de vide hvad det er at være hungrige. Deres Føde de sidste hundrede Mile har bestaaet af kogt Mais og Budding, lavet af friske Mais Ax, skavede paa en Langhøvl. Med Mælk, Smør eller Syltetøi smager den fortræffelig, og kan man dertil komme noget Flæsk, Meel, Kartofler, Meloner, osv., bliver det et behageligt Næringsmiddel. Stilkene og den tiloversblevne Mais gives Hestene, saa at Intet deraf gaaer tilspilde. Af denne Grund gaaer det Ordsprog blandt vore Medmennesker: „Mormonerne kunne sulte en heel Hær af Fjender ihjel; thi de kunne leve, hvor enhver Anden vilde døe.“

Leiren tæller omtrent 260 Personer. Der var 515, men de ere blevne adspredte til alle Kanter; og det er paa Grund af Egenraadighed, Vindesyge, Misfornøielse og Opsætsighed, samt fordi de ikke have opfyldt sine Pagter, at de ere blevne saaledes adsplittede.

Reiste 23 Mile og opslog Telte 5 Mile Vest for Springfield. 569 Mile fra Kirtland.

Jeg var hjemme efter Kl. 3 om Eftermiddagen.

William Dryden, Fredsdommer i Davies County, underrettede Gouverneuren i en lang Skrivelse om, at han havde udstedt en Arrestordre mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, der havde anfaldet og truet Adam Black den 8de August sidstleden, og at Embedsmanden med en Vagt bestaaende af 10 Mand, der skulde udføre Ordren, blev med Magt tvungen til at forlade Byen, hvor Angjeldende antoges at opholde sig; og at „Mormonerne“ vare saa vel bevæbnede og saa talrige i Countierne Caldwell og Davies, at den udøvende Magt i disse Countier var aldeles ude af Stand til at iværksætte en Arrestordre mod nogen „Mormon;“ og at „Mormonerne“ behandlede Landets Institutioner med den dybeste Foragt, tilligemed mange andre saadanne Løgne af den sorteste Slags; hvorpaa Gouverneur Boggs udgav en Ordre til General David R. Atchison af 3die Division af Missouri Militsen ved General-Adjutant B. M. Lisle, at lade et tilstrækkeligt Antal af Tropperne under hans Commando holde sig rede til at hjælpe de civile Authoriteter i Davies County at udøve alle Arrestordre og andre Embedsforretninger, og først og fremmest at være den Embedsmand behjælpelig, som har det Hverv at udføre en Arrestordre, udstedt af Fredsdommer Willian Dryden den 29de August sidstleden mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, og bringe Angjeldende for Domstolen.

Følgende Brev giver en temmelig god Oversigt over Militsens Bevægelser i de sidste Dage.

Hovedqvarteret for 1ste Brigades
3die Division af Missouri
Militsen i Leir ved Grand
River, d. 15. Septbr. 1838.

Generalmajor David R. Atchison,
Commandeur for 3die Division af Missouri Militsen.

Min Herre! I Overeensstemmelse med Deres Ordre, dateret den 11te dennes, gav jeg Ordre til Oberst William A. Dunn, Commandeur for 28de Regiment, at ind-

kalde fire Compagnier Skarpskytter tilhest, hvert bestaaende af 50 Mand; ligeledes til Oberst John Boulware, Commandeur for 70de Regiment, at sammenkalde to Compagnier af Skarpskytter tilhest, hvert bestaaende af et lige stort Antal, for at gjøre Tjeneste i Countierne Caldwell og Davies.

Samme Dag erholdt Oberst Dunn de fire Compagnier Frivillige, som krævedes af 28de Regiment, og om Morgenen den 12te overtog jeg Commandoen i egen Person og marscherede mod Caldwells Grændse, hvor jeg beordrede Obersterne at føre deres Regimenter til Skoven ved Crooked River. Jeg begav mig derpaa paa Veien til Far West, der er Hovedsædet i Caldwell, alene ledsaget af min Adjutant.

Ved vor Ankomst dertil fandt jeg Comer, Miller og McHoney — Fangerne, omtalte i Deres Ordre. Jeg forlangte af Vagten, som havde dem i Forvaring, at faae dem udleverede til mig, hvilket ufortøvet skete. Jeg erfarede tillige, at Geværerne, som vare tagne af Sheriffen og Borgerne i Caldwell, vare blevne uddeelte blandt Soldaterne og spredte over hele Landet. Jeg beordrede dem øieblikkeligen indsamlede og overleverede til mig. Jeg sendte derpaa Expres til Oberst Dunn med Ordre til at marschere med sit Regiment ved høilys Dag til nævnte Sted, hvor han ankom omtrent Kl. 7 om Morgenen, hvilket udgjorde 40 Mile siden Kl. 10 om Morgenen den foregaaende Dag.

Da mine Folk kom, bleve Geværerne, ialt 40 Sæt, overleverede til mig; men tre Sæt kunde ikke tilveiebringes, da de sandsynligviis vare bragte ind i Davies County. Jeg sendte disse Geværer under Vagt til Dem tilligemed Fangen Comer; de andre to beholdt jeg, da de vare Borgere af Davies, og bragte dem med mig til dette County, hvor jeg løslod dem paa Æresord, da jeg ansaae deres Heftelse for lovstridig.

Kl. 8 om Morgenen begave vi os paa Marschen og passerede gjennem Mill Port i Davies County, 37 Mile fra vor forrige Leirplads, og ankom til Leiren for Borgere fra Davies og andre tilgrændsende Countier, hvilken efter hvad Dr. Austin fra Carroll, deres Anfører, fortalte os, bestod af mellem 2—300 Mand. Deres Ordre, lydende paa at de skulde adsprede sig, hvilken var bleven sendt forud for mine Tropper med Deres Adjutant James M. Hughes, blev oplæst for dem, og de opfordredes til at adsprede sig. De erklærede, at deres Væbning og Sammensamling var alene skeet til Selvforsvar; men de udsendte Vagter af og til, og jeg selv med Flere, som nærmede sig Leiren, bleve anholdte og opfordrede til at vente indtil Sergeanten for Vagten kom. Jeg havde en Sammenkomst med Dr. Austin, og alle hans Forklaringer vare af fredelig Natur. Men desuagtet vedbleve de at holde sig bevæbnede og at marschere frem og tilbage.

Jeg begav mig derpaa med Deres Adjutant J. M. Hughes og min Adjutant Benjamin Holliday til Mormonernes Leir, der stod under Oberst Wights Commando. Vi havde en Sammenkomst med ham, og han erklærede sig fuldkommen villig til at lade Mormonerne stilles ad, samt at overlevere mig enhver af dem, som var beskyldt for Forbrydelser, og fordrede til Gjengjeld, at de fjendtlige Tropper, som vare samlede af andre af Countiets Borgere, ligeledes skulde adskilles. I Leiren, commanderet af Dr. Austin, forlangte jeg, ifølge Deres Ordre, Fangen, som var bleven løsladt Aftenen efter min Ankomst i deres Nabolav.

Jeg optog atter Marschen og leirede os paa Veien lige mellem de to fjendtlige Leire, hvor jeg siden har opholdt mig, ikke fuldt 2½ Miil fra Oberst Wights Leir, og

med den anden Leir undertiden nærmere, undertiden fjernere. Jeg agter at indtage denne Stilling, indtil De selv ankommer, da jeg anseer det for bedst at bevare Freden og at forebygge et Sammenstød mellem Partierne, og naar de blive holdte i denne Stilling nogle Dage, ville de uden- tvivl skilles ad uden Tvang.

Jeg har den Ære med Agtelse at være Deres

A. W. Doniphan,
Brig. General for 1ste Brig.
3die Division af Missouri
Militsen.

Heraf kan man tydelig see, at Officererne og Tropperne, handlende efter Gouverneurens Ordre, havde meget liden Agtelse for Landets Love, ellers vilde Comer, Miller og McHoney ikke være blevne løsladte.

Denne Dag tilbragte jeg i eller ved mit Hjem, varetagende mine Forretninger som sædvanligt.

Leiren reiste 12 Mile før Frokost og opslog Telte tæt ved Ældste Keelers. Der var nogen Tvist imellem dem, og Br. Pierces Barn døde i Eftermiddag og blev begravet paa Leirpladsen.

Søndagen den 16de. Holdt Forsamling om Eftermiddagen, prædikede og nød den hellige Nadvere. Var hjemme hele Dagen hos min Familie.

Mandagen den 17de. Jeg raadslog med Brødrene hjemme og i Omegnen af Byen. Leiren passerede gjennem Jacksonville i Morgan County til Geneva, 25 Mile. Der var en lille Menighed i Geneva, og nogle faa Medlemmer i Jacksonville.

(Fortsættes.)

Blandinger.

De engelske Dampskibe, som fare paa den jydske Vestkyst, have i de sidste Ugers Stormveir lidt meget og have maattet kaste mange Kreaturer overbord. Vestkysten viser mange Ruiner af forliste Skibe.

Garibaldi har nedlagt sine militaire Functioner i Mellemitalien og er bleven udnævnt til Generallieutenant i den sardinske Armee.

Isirefloden i Frankrig har gjennembrudt Digerne i Næheden af Saint Robert; Grenoble, en Stad paa 31,000 Indbyggere, ligner en Sø; Tømmer, Meubler, Agerdyrkningsredskaber, Korn og anden Fourrage bortskylles; den anrettede Ødelæggelse er betydelig.

I Albion, en By i Nærheden af New York, har en skrækkelig Ulykke fundet Sted. Ved Aarsmarkedet i nævnte By havde en Liniedandser spændt et Toug over Canalen, der gaaer igjennem Byen. Naturligviis havde alle Markedsfolkene forladt deres Forretninger for at see ham, og Husene ved Canalen saavelsom den i en kort Afstand derfra værende Kjædebro tjente flere Tusinde Nysgjerrige til Stueplads. Midt under Acrobatens Kunster hørtes en stor Allarm og nogle og tyve Mennesker, der havde taget Plads paa et Galleri, forsvandt pludseligt under Ruinerne af Tømmer og Planker. Efter at man havde trukket en heel Deel saarede og lemlæstede Mennesker frem deraf, bekymrede Mængden sig ikke mere derom, og Alles Øie vare nu atter henvendte paa Acrobaten, hvis Kunster satte det forsamlede Publicum i den største Forbauselse. Pludseligt hørtes et frygteligt Brag og Skrig, idet den ene Ende af Kjædebroen for-

svandt under Vandet, og med den styrtede 400 Mennesker samt flere Vogne og Heste i Canalen. Et Dieblik derefter styrtede den anden Ende af Broen sammen og begrov under sine Ruiner mange af dem, som vare faldne i Vandet. Den derpaa fulgte Rædselsscene lader sig ikke beskrive. Man forestille sig 400 Mennesker, der pludseligt vare styrtede ned i et 8 Fod dybt Vand, sammenblandede med nogle og tyve Heste og Vogne. De Saaredes Jamren, Raabene om Hjælp fra dem, som vare i Begreb med at drukne, og endelig den Forvirring, som fandt Sted paa begge Siderne af Canalen, hvor Tusinder ilede hid fra alle Kanter for at redde de Ulykkelige, som vare styrtede i Canalen, var gruelig. Men lykkeligviis var de Omkomnes Antal langtfra saa stort, som man havde forestillet sig. Døde vare 17, Haardtsaarede 10, og mindre Tilskadekomne 30 a 40.

En Amerikaner Goffe har opfunden en ny Strikkemaskine, der kan gjøre et Par Strømper færdigt i en halv Time. Maskinen koster kun 100 Rdlr.

Vore elskelige Brødre, Ældsterne John Van Cott og O. N. Liljenqvist, ankom her til Kjøbenhavn den 23de Novbr., hvilken glædelige Efterretning vi ikke ville undlade strax at meddele de Hellige, da vi vide, hvor længselsfuldt de imødesee disse Brødres Komme. De forlode Great Salt Lake City den 19de Septbr. og have paa hele Reisen været begunstigede af Forsynet med Helbred og Sundhed, og det er os en stor Glæde at høre af deres Mund Bekræftelse paa de gode Efterretninger, vi i vort forrige Nummer have meldt om vort kjære Hjem.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	5	2	13
O. Nilsson, Norrkøping	2	3	„
Summa	7	5	13

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.